

Sygn. akt V CSK 346/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa

"F." S.A. w T.

przeciwko K. S.A. w K. i

"T." S.A. w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 marca 2014 r., sygn. akt V ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanych solidarnie 3600 (trzy
tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki „F.” S.A. z siedzibą w T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 marca 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurisprudencji. Zdaniem skarżącej, w sprawie występują dwa istotne zagadnienia

prawne dotyczące pojęcia czynu nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t. j. Dz. U. z 2003 r., nr 153, poz. 1503 z późn. zm.) oraz możliwości domniemania powstania zobowiązania solidarnego (art. 369 k.c.). Wskazane problemy prawne nie zostały poparte argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tych problemów, zwłaszcza, że doczekały się one wypowiedzi w orzecznictwie (w odniesieniu do pierwszego z problemów zob. m. in.: wyrok SN z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt III CSK 65/13, niepubl., wyrok SN z dnia 25 maja 2012 r., sygn. akt I CSK 498/11, niepubl., wyrok SN z dnia 4 listopada 2011 r., sygn. akt I CSK 796/10, niepubl., wyrok SN z dnia 9 czerwca 2009 r., sygn. akt II CSK 44/09, niepubl.; jeśli chodzi o drugi problem zob.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 639/13, LEX nr 1498996, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt I ACa 90/12, LEX nr 1235994, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lutego 1992 r., sygn. akt I ACr 42/92, OSA 1993, nr 4, poz. 23). Problemy te były również przedmiotem rozważań w piśmiennictwie prawniczym. Skarżący nie odniósł się do tych wypowiedzi i nie wyjaśnił wystarczająco potrzeby dalszych rozważań Sądu Najwyższego.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca w zakresie tej przesłanki stwierdziła jedynie, że „skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] we wskazanych powyżej granicach zaskarżenia oczywiście narusza prawo”. Ograniczenie się tylko do takiego stwierdzenia nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 19 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 163/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 28 listopada 2008 r., sygn. akt IV CSK 394/08, niepubl., postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CZ

28/06, niepubl.). Brak jest argumentów, które przemawiałyby za wystąpieniem tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, niepubl.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.